

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317201940
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317201940.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Juraja Považana v právnej veci žalobcu: S. Q., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. XX, D. - C., zastúpený X.. F. Q., P., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. XX, D., proti žalovanej: K. Q., nar. X.X.XXXX, trvale bytom D. XX, D. - R. K., o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 12Pc/4/2017-55 zo dňa 12.októbra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 972,17 € spolu úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 10.11.2016 do zaplatenia. Zároveň rozhodol, že žalovanej sa priznáva náhrada trov konania v plnej výške.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že strany sporu sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti v I. C. Č..XX, žalobcov podiel predstavuje X/X a žalovanej X/X. Z Rozhodnutia č. X/XXXX väčšinového spoluvlastníka zo dňa 22.06.2012 súd prvej inštancie zistil, že žalobca sám, ako väčšinový spoluvlastník v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodol, že žalobca je povinný opakovane hradiť 500,-€ mesačne do fondu opráv od 01.07.2012 s prísl., od vzniku povinnosti do zaplatenia, žalovaná je povinná opakovane hradiť 100,-€ mesačne do fondu opráv od 01.07.2012 s prísl., od vzniku povinnosti do zaplatenia. Od 01.07.2012 sa zriaďuje účelový finančný fond „Fond opráv rodinného domu v I. C. XX“, za účelom zhromažďovania finančných prostriedkov na vykonávanie údržby nehnuteľnosti. Zo spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 10C/51/2012 súd zistil, že v tomto konaní sa žalobca voči žalovanej domáhal tiež vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.939,33€ s prísl., za investície vynaložené na nevyhnutnú údržbu a opravu nehnuteľnosti. Súd tu pri ohľadke nehnuteľnosti konštatoval, že nehnuteľnosť je užívaná, žalovaná nehnuteľnosť neužíva, žalobca potvrdil, že sa žalovaná dožadovala vydania kľúčov od nehnuteľnosti, avšak z dôvodu, že sa nepodieľa na financovaní, jej ich nevydá. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 10C/51/2012-186 zo dňa 20.10.2016 žalobu v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 5 Co 158/2017-219 zo dňa 24.07.2017, právoplatne zamietol.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 31 ods. 1, 4, § 137, § 139 ods. 2,3, § 451 Občianskeho zákonníka, keď poukázal nato, že pod pojmom hospodárenie so spoločnou vecou treba rozumieť úkony týkajúce sa ekonomickej stránky spoločnej veci, spočívajúce

v údržbe, oprave, v zhodnocovaní a podobne. Pod pojmom hospodárenie so spoločnou vecou, o ktorej majú spoluvlastníci rozhodovať podľa ustanovenia § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka možno zaradiť aj rozhodovanie o tom, aké investície, t.j. náklady akého druhu a výšky, majú byť do spoločnej veci vykonané (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 22Cdo 599/99). Dohoda spoluvlastníkov je primárnym spôsobom riešenia záležitostí spoluvlastníkov. Je neformálnym právnym úkonom, môže byť uzavretá aj ústne či konkludentne. Vyžaduje vždy súhlas všetkých spoluvlastníkov. Môže byť uzavretá na určitú dobu alebo bez časového obmedzenia. Spoluvlastníci sú ňou viazaní, kým nedôjde k zmene pomerov alebo kým nie je nahradená novou dohodou (R 54/1973). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v tomto konaní žalobca nepreukázal žiadnu dohodu spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou a to ani konkludentne uzatvorenú. Žalovaná namietala, tvrdila, že nebola vopred informovaná o potrebe investícií do spoločnej nehnuteľnosti, v nehnuteľnosti nebola dlhodobo, iba raz za asistencie súdu, advokáta a starostu. Na základe žalobcom predložených listinných dôkazov jej súd dáva opäť za pravdu, nakoľko práce na strešnej krytine boli objednané v septembri 2016 a žalobca argumentuje tým, že jej toto oznámil už 28.5.2012 alebo že mu žalovaná doručila 25.7.2014 podanie, ktorým odmietla vykonávanie akýchkoľvek údržieb v rodinnom dome, podobne, že žalovanú v r. 2006 o údržbe informovala ich mama, O. Q.. Tieto jeho oznámenia mal súd za nekonkrétne a nedostačujúce najmä s ohľadom na iné súdne konania, ako napr. vyššie cit. súdne konanie vedené pred tun. súdom pod sp. zn. 10 C 51/2012.

1.3. Žalobca tvrdil, že do nehnuteľnosti investoval a žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre rozhodovanie o vydaní bezdôvodného obohatenia je potrebné rozlišovať aké investície boli na spoločnú vec vynaložené, či ide o investície vynaložené na nevyhnutnú údržbu a opravu, alebo žalobca vynaložil iné investície, ktoré nehnuteľnosť zhodnotili, ale nešlo o nevyhnutnú opravu alebo úpravu. V občianskom súdnom konaní sporového charakteru spočíva dôkazné bremeno na strane sporu, ktorá je v právnom postavení žalobcu, to znamená, že žalobca je povinný označiť a predložiť všetky dôkazy, ktorými by sa preukázali ním tvrdené skutočnosti osvedčujúce jeho nárok. Ak svoju dôkaznú povinnosť splní iba tak, že jeho tvrdenia sa napokon nepreukážu, znamená to, že dôkazné bremeno neunesol. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu. Žalobca, ktorého v tomto konaní zaťažuje dôkazné bremeno, nepreukázal, že vynaložené investície, ktorých úhrady sa domáhal, jednak sám investoval ako podielový spoluvlastník, na čo poukázala žalovaná, ktorá správne poukázala na to, že objednávka sporných opráv zo dňa 18.09.2016 je prijatá a vystavená na meno splnomocneného zástupcu žalobcu a podobne zálohová i konečná faktúra sú vystavené na meno X. F. Q., teda nie na meno žalobcu. Splnomocnený zástupca žalobcu toto jej namietané tvrdenie vôbec nepoprel, nezdôvodnil, ani nepreukázal, kto spornú sumu do spoločnej veci investoval. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca vo veci dôkazné bremeno o tom, že on túto investíciu objednal a uhradil, resp. že tak konal v zmysle vyššie cit. § 31 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka, na základe splnomocnenia, jeho otec, nepreukázal. Nie je to možné odvodiť ani z ním predloženej Generálnej plnej moci zo dňa 06.06.2014, čo bolo 2 roky pred investíciou, kde nie je uvedený rozsah oprávnenia nakladania so spoločnou vecou.

1.4. Súd prvej inštancie opätovne vzhliadol a mal dôvodnú i ďalšiu námietku žalovanej, že predložená faktúra na sumu 11.833,-€ nie je dostatočne špecifikovaná, nie je nevyčíslená jednotlivo podľa položiek uvedených v objednávke, iba celkovo, pričom pri jednotlivých položkách nie sú uvedené jednotkové ceny, čo činí žalovanú sumu nepreskúmateľnou a nedôvodnou. Predovšetkým v prípade vydania bezdôvodného obohatenia súdna prax odlišuje, či ide o investície nevyhnutné, alebo investície, ktoré nebolo nevyhnutne potrebné vynaložiť. Pokiaľ by išlo o investície na nevyhnutné opravy alebo údržbu, povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie by vznikla už počas trvania spoluvlastníckeho vzťahu. Avšak v prejednávanej príhode to preukázané nebolo. Pokiaľ by nešlo o investície na nevyhnutnú opravu alebo údržbu, povinnosť neinvestujúceho spoluvlastníka vydať bezdôvodné obohatenie by vznikla až pri zániku jeho spoluvlastníctva, napríklad pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, alebo pri predaji spoluvlastníckeho podielu a to vo výške zhodnotenia podielu v dôsledku investície k okamihu zrušenia spoluvlastníctva. Žalobca v konaní predovšetkým nepreukázal, že investície, ktoré tvrdil, že vynaložil, boli nevyhnutné, sám v žalobe uvádza, že touto investíciou nehnuteľnosť zhodnotil, t.j. vynaložil iné investície, a teda sa nejednalo sa o nevyhnutnú opravu alebo údržbu. Po zistení tejto podstatnej skutočnosti súd mal za nadbytočné vykonanie obhliadky spornej nehnuteľnosti, navyiac už po jej realizácii, kedy touto žalobou sa nevyporiadava zaniknuté podielové spoluvlastníctvo, a preto ako tento návrh, tak i žalobu vo veci samej zamietol.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške, pričom o výške tejto náhrady súd rozhodne v nadväznosti na ich vyčíslenie žalovanou samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Mal zato, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.). K porušeniu jeho práva malo dôjsť tým, že súd prvej inštancie porušil jeho práva v zmysle § 167 C.s.p. ohľadne doručenia vyjadrenie žalovanej. Konajúca sudkyňa tvrdila, že žalovaná vyjadrenie k žalobe podala a z nejakej literatúry, o ktorej prehlásila, že je vyjadrením žalovanej, mu na pojednávaní dokonca i čítala. Nikdy mu ale žiadne vyjadrenie žalovanej ani len neukázala a už vôbec nedoručila. A preto mal zato, že ho konajúca sudkyňa pravdepodobne oklamala a možno dokonca falšovala podanie žalovanej. Ďalej namietal porušenie jeho práv s poukazom na ustanovenie § 97 ods. 2 C.s.p. Konajúca sudkyňa oznámil už pred pojednávaním dňa 12.10.2018, že bola nahliadať do spisu Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/51/2012. Tak učinila, keď potrebovala zdôvodniť okolnosť, odkiaľ má informáciu o tom, že dovolanie v tam riešenej veci dovolací súd zamietol. Konajúca sudkyňa S. C. I. nie je ani stranou, ani právnu zástupkyňou žiadnej zo strán vo veci Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/51/2012 a ustanovenie § 97 ods. 2 C.s.p. nijak nevyníma sudcov daného súdu z dikcie zákazu a z tohto dôvodu namietal neznalosť zákona a zaujatosť konajúcej sudkyne.

2.1. Žalobca ďalej svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.). Súd prvej inštancie mal zato, že oznámenia o pripravovanej oprave strechy, ktoré žalovaná obdržala v rokoch 2006, 2012 a odmietnutie žalovanej s opravami súhlasit' z roku 2014 sú nekonkrétne a nedostačujúce, keď oprava bola vykonaná v roku 2016 ale súd prvej inštancie žiaden zákon, ktorý určuje ako majú vyzerat', aby boli konkrétne a dostačujúce, neuvádza. A tak sa obáva že bez znalosti zákonného predpisu prísny kritériám na konkrétnosť a dostatočnosť nevyhoviem očividne nikdy. Zmienými oznámeniami je ale preukázané, že žalovaná dostala možnosť realizovat' svoje spoluvlastnícke právo a vyjadrit' sa k zamýšľanej oprave strechy. Dôvodom na zamietnutia žaloby ja podľa súdu aj skutočnosť, že osoba, ktorá vykonala opravu, ktorá je predmetom sporu, nie je žalobca, keďže objednávka, ako i zálohová a konečná faktúra sú vystavené na meno F. Q.. „Rozhodnutie č. X/XXXX väčšinového spoluvlastníka“ z 22.6.2012 stanovilo funkciu správcu nehnuteľnosti a i to, že tým správcom je F.Š. Q.. Ak je oprava nehnuteľnosti v správe F. Q., účtovaná správcovi tejto nehnuteľnosti (pričom vlastník nehnuteľnosti je dlhodobo mimo republiky), potom žalobca potrebuje presnejšiu špecifikáciu výhrad žalovanej a najmä súdu. A ak by F. Q. správcom nebol, potom žalobca žiada o vysvetlenie, prečo má žalovanej opravou, vykonanou kýmkoľvek iným, ako ňou samou, patriť právo bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie tvrdí, že ako dôvod zamietnutia žaloby obstojí tiež konštatovanie, že faktúra na 11.833,- € nie je rozpoložovaná. Zákon č. 18/1996 Z.z. o cenách pojem „položka“ vôbec nepozná a odkiaľ svoj pozoruhodný názor čerpá konajúca sudkyňa preto zistiť nemožno; očividne sa rozhodla, že scestné bludy žalovanej bude považovat' za právo. Ak ale tieto bludy používa na zamietnutie nároku, potom s poukazom na § 186 ods. 1 C.s.p. v spojení s čl. 13, písm. a) ústavy žiadal, aby domnelú povinnosť vyčísliť sumu 11.833,- € jednotlivo podľa položiek, ozrejmil súd poukazom na zákon.

2.2. Posledným dôvodom odvolanie je podľa žalobcu skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.). Poukázal nato, že závery napadnutého rozsudku sú opísané z rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/51/2012 vydaného S. Z., avšak ani v jednom konaní sa súd nevysporiadal s tým, že od novely Občianskeho zákonníka zákonom č. 509/1991 zb., účinným od 1.1.1992, existuje totiž len „dôležitá zmena spoločnej veci“, ktorú však musí zistiť súd (§ 139 ods. 3) a tú žiaden súd nikdy nezistil. Ďalej sa súd stotožnil s rozsudkom S. I. Z. v tom, že bezdôvodné obohatenie sa vydáva len v prípade nákladov vynaložených na nevyhnutné opravy. Ak ale tieto opravy nevyhnutné neboli, potom „povinnosť neinvestujúceho spoluvlastníka vydat' bezdôvodné obohatenie by vznikla až pri zániku jeho spoluvlastníctva...“. Ide o škandálne nepravdivé tvrdenie a nemožno zistiť, prečo sa svojim verejne publikovaným právnym názorom konajúca sudkyňa natoľko odklonila nielen od zaužívanej praxe, ale dokonca od znenia zákona. Žalobca poukázal, že v rozsudku je odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. z. 22Cdo 599/99. Nechápal čo táto informácia robí v rozsudku slovenského súdu, keď žiadne ustanovenie C.s.p. nepoukazuje na podriadenosť tejto normy českému právu a preto je nezaujímavé akékoľvek rozhodnutie českých najvyšších právnych autorít. Záverom nesúhlasil s bodom 12. rozsudku vrátane poukazu na akýsi rozsudok z r. 1973. Poukázal na nález pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.

ÚS 110/2011 z 3. júla 2013, ktorý na rozdiel od konajúcej sudkyne tvrdí, že ...zákon č. 182/1993 Z.z. nestojí na zásade bezvýnimočnej dohody medzi spoluvlastníkmi pri užívaní a nakladaní so spoločným predmetom a priklonil sa k princípu tzv. majorizácie, keď rozhoduje väčšina počítaná podľa výšky podielov.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že trvá na svojom prvotnom vyjadrení v konaní, keď mala zato, že pre rozhodnutie je dôležité vyčíslenie jednotlivých položiek a trvala na tom, aby žalobca predložil dôkaz o tom, že nečerpal financie na opravu cez svoju súkromnú firmu. Uviedla, že F. Q. má viacero súdnych sporov, útočí na každého sudcu a aj na ňu čo chce riešiť v samostatnom konaní, kde si bude uplatňovať finančnú úhradu za stresy a osobnú ujmu vo výške 2.000,-€.

4. K vyjadreniu žalovanej podal repliku žalobca, v tom zmysle, že text domnelého vyjadrenia žalovanej nie je ukončený a nie je ani nikým podpísaný. Uviedol, že nepozná tlačené písmo žalovanej a nedokáže preto posúdiť, kto uvedené vyjadrenie písal. Domnieval sa, že ide len o prvú stranu nejakého vyjadrenia, ktoré na prvej strane končí textom „2.000- €“, pričom už nuly tohto čísla nie sú úplné. Očividne sa i za touto číslicou nachádza nejaký text, ten už však čitateľný nie je. Zadná strana popísanej kópie je prázdna. Z uvedených dôvodov mal zato, že podanie žalovanej, ku ktorému by sa mohol vyjadriť neexistuje.

5. V duplike žalovaná uviedla, že sa jasne a presne vyjadrila v predchádzajúcom odvolaní a k zmätočnému vyjadreniu F. Q. nemá čo dodať. Trvala na účasti žalobcu S. Q., ktorý ak niečo chce ma sa priamo vyjadriť k nej.

6. Žalobca reagoval na dupliku žalovanej vo svojom stanovisku v ktorom uviedol, že ak žalovaná v tomto texte tvrdí, že sa jasne a presne mala vyjadriť v akomsi predchádzajúcom odvolaní tak žiadne jej odvolanie mu nikdy nebolo doručené, neviem o žiadnej veci, v ktorej by bol účastníkom a ona by sa v nej mohla odvolať a tak sa domnievam, že nevraví pravdu. Pretože vo veci Okresného súdu Bratislava III č.k. 12Pc/4/2017 prebieha ním iniciované odvolacie konanie, predpokladá, že je už márne očakávať akékoľvek jej vyjadrenie k tomu odvolaniu, ktoré podal. Ak by tak mala v úmysle urobiť teraz a či v budúcnosti, namietať márne uplynutie lehôt, ktoré jej súd poskytol a s ohľadom na koncentráciu konania podľa § 153 a § 154 C.s.p. je v zhode s § 151 C.s.p. zhodným prehlásením oboch účastníkov konania preukázané, že všetky jeho skutkové tvrdenia nielen v odvolacom konaní, ale i vo veci vôbec, sú nesporné. Pretože žalobu podal výslovne s cieľom vyhnúť sa akémukoľvek osobnému kontaktu s žalovanou s ohľadom na jej preukázanú neschopnosť udržať konverzáciu na vecnej úrovni, zdvorilo žiadal súd, aby postupoval podľa § 102 písm. e) C.s.p. a jej hrubo urážlivé podanie primerane k tomuto faktoru aj postihol.

7. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

9.1. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

10. V preskúmanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval vyššie uvedené ustanovenia § 139 ods. 2, § 451 Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nedôvodnosti žaloby dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, keď dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcu, keď tento nepreukázal žiadnu dohodu spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou a to ani konkludentne uzatvorenú, nepreukázal, že vynaložené investície, ktorých úhrady sa domáhal sám investoval ako podielový spoluvlastník a nepreukázal, že investície, ktoré tvrdil, že vynaložil, boli nevyhnutné na opravu alebo údržbu. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď

v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nebolo žalobe vyhovené. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje. K námietkam žalobcu v odvolaní (bližšie pozri odsek 2.) odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

11. Žalobca namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že súd porušil jeho práva v zmysle § 167 C.s.p. keď mu nedoručil mu vyjadrenie žalovanej k žalobe. K porušeniu jeho práva na spravodlivý proces malo dôjsť tiež postupom konajúcej sudkyne v rozpore s ustanovením § 97 ods. 2 C.s.p. ktorá bola nahliadať do spisu Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C/51/2012 napriek tomu, že nie je ani stranou, ani právnu zástupkyňou žiadnej zo strán v tejto veci a ustanovenie § 97 ods. 2 C.s.p. nijak nevyníma sudcov daného súdu z dikcie zákazu a z tohto dôvodu namietal neznalosť zákona a zaujatosť konajúcej sudkyne..

11.1. Podľa § 167 ods. 2, prvá veta C.s.p. ak žalovaný uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia, súd doručí vyjadrenie žalovaného žalobcovi do vlastných rúk a umožní mu vyjadriť sa v lehote určenej súdom.

11.1.1. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie z dôvodu, že žalovanej sa nepodarilo žalobu doručiť na adresu evidovanú v registri obyvateľov SR doručoval žalobu v zmysle 116 ods. 2 C.s.p. Oznámením o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu (č.l. 39 spisu). Žalovaná následne na tejto adrese, ktorú evidovanú v registri obyvateľov ale prevzala predvolanie na pojednávania na deň 12.10.2018 a k žalobe sa vyjadril písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 3.10.2018. Je síce pravdou, že toto jej vyjadrenie k žalobe nebolo doručené žalobcom do vlastných rúk ale tak ako to vyplýva zo Zapisnice o pojednávaní zo dňa 12.10.2018 (č.l. 49 spisu) ale aj zo zvukového záznamu z tohto pojednávania, ktorý je uložený v registri - ESS konajúca sudkyňa na tomto pojednávaní oboznámila vyjadrenie žalovanej čítaním. Následne vyzvala splnomocneného zástupcu žalobcu nech sa vyjadrí či sa chce s týmto podaním podrobnejšie oboznámiť a chce teda pojednávanie odročiť, alebo je možné otvoriť pojednávania načo, splnomocnený zástupca žalobcu žiadal otvoriť pojednávanie a konať vo veci. Vzhľadom na uvedené je zrejme, že súd prvej inštancie umožnil žalobcovi resp. jeho splnomocnenému zástupcovi vyjadriť sa k vyjadreniu žalovanej. Splnomocnený zástupca žalobcu na pojednávaní výslovne uviedol, že netrvá na odročení pojednávania za účelom doručenie tohto vyjadrenia a preto nedodržaním postupu súdu prvej inštancie, ktorý nedoručil vyjadrenie nedošlo k porušeniu práva žalobcu takej intenzity, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

11.2. Podľa § 97 ods. 1, 2 C.s.p. strany a ich zástupcovia majú právo nahliadať do súdneho spisu a robiť si z neho výpisy, odpisy a kópie alebo požiadať súd o vyhotovenie kópií za úhradu vecných nákladov. Inej osobe ako osobe uvedenej v odseku 1 môže súd povoliť nahliadnuť do spisu a robiť si z neho výpisy a odpisy, ak sú na to vážne dôvody a práva strany tým nemôžu byť dotknuté.

11.2.1. Ustanovenie § 97 C.sp. upravuje právo strán, ich zástupcov, prípadne iných osôb nahliadať do súdneho spisu. Od práva strán, ich zástupcov a iných osôb treba odlišovať oprávnenie orgánov verejnej moci oboznamovať sa so súdny spisom čo znamená aj to, že súd teda aj v tomto prípade konajúce sudkyňa má právo a môže sa oboznamovať s obsahom iného súdneho spisu t.j. spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 10C/51/2012 (pozri Civilný sporový poriadok, Veľký komentár, Š., F., D., K., D., T. a kol., Nakladateľstvo C.H.Beck, str. 360). Vzhľadom na uvedené potom nemôže obstať ani námietka žalobcu o zaujatosti konajúcej sudkyne z dôvodu je nesprávneho postupu a neznalosti zákona. Navyiac odvolací súd len dodáva, že žalobcom vznesená námietka zaujatosti konajúcej sudkyne sa týka len okolností, ktoré spočívajú v jej procesnom postupe alebo jej rozhodovacej činnosti a v zmysle § 53 ods. 3 C.s.p. na takéto námietky zaujatosti sa neprihliada.

12. K žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. (odsek 2.1.), t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 a § 193 C.s.p.. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru,

že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutému zamietajúcemu výroku nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192 a § 193 C.s.p. alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

13. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p., odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

13.1. Vzhľadom na uvedené neobstojí, že súd prvej inštancia sa ani v konaní sp. zn. 10C/51/2012 ani v tomto konaní nevysporiadal s tým, že od novely Občianskeho zákonníka zákonom č. 509/1991 zb., účinným od 1.1.1992, existuje totiž len „dôležitá zmena spoločnej veci“, ktorú však musí zistiť súd (§ 139 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a tú žiaden súd nikdy nezistil. Uvedená skutočnosť je vzhľadom na predmet konania a to vydanie bezdôvodného obohatenia pre rozhodnutie súdu nepodstatná a preto nie je dôvod sa touto skutočnosťou zaoberať, keďže žalobca nepreukázal žiadnu dohodu spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou a to ani konkludentne uzatvorenú, nepreukázal, že vynaložené investície, ktorých úhrady sa domáhal sám investoval ako podielový spoluvlastník a nepreukázal, že investície ktoré tvrdil, že vynaložil, boli nevyhnutné na opravu alebo údržbu.

13.2. Žalobca namietal záver súdu prvej inštancie, že bezdôvodné obohatenie sa vydáva len v prípade nákladov vynaložených na nevyhnutné opravy. Ak ale tieto opravy nevyhnutné neboli, potom „povinnosť neinvestujúceho spoluvlastníka vydať bezdôvodné obohatenie by vznikla až pri zániku jeho spoluvlastníctva...“ , keď týmito závermi sa súd prvej inštancie odklonil nielen od zaužívanej praxe, ale dokonca od znenia zákona.

13.2.1. Súd prvej inštancie pri prijatí týchto záverov vychádzal z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22Cdo 599/99. K obdobným záverom dospel NS ČR aj v iných rozhodnutiach Investície vynaložené spoluvlastníkom bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi a ak ide súčasne o nevyhnutné náklady (náklady na opravu a údržbu veci), sa hradia maximálne do výšky hodnoty spoluvlastníckeho podielu. Investície vynaložené jedným zo spoluvlastníkov bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi a nemajúce základ v tzv. majorizácii zakladajú investujúcemu spoluvlastníkovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo ostatným spoluvlastníkom. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v súvislosti s vynaložením nákladov na nevyhnutnú opravu alebo údržbu vzniká za trvania spoluvlastníckeho vzťahu vynaložením týchto nákladov. Ak nejde o náklady na potrebnú opravu alebo údržbu, vzniká táto povinnosť až pri zániku podielového spoluvlastníctva (Rc 91/2012, NS ČR z 11. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1870/2007). Ak teda žalobca v konaní nepreukázal, že investície ktoré tvrdil, že vynaložil, boli nevyhnutné na opravu alebo údržbu jeho žaloba nemohla byť úspešná, lebo ak investujúci spoluvlastník vynaložil prostriedky na nie nevyhnutné opravy a údržbu veci bez súhlasu druhého spoluvlastníka, vzniká tým bezdôvodné obohatenie druhého spoluvlastníka až pri zániku podielového spoluvlastníctva.

13.3. Žalobca namietal že v rozsudku je odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22Cdo 599/99 a keďže žiadne ustanovenie C.s.p. nepoukazuje na podriadenosť tejto normy českému právu a preto je nezaujímavé akékoľvek rozhodnutie českých najvyšších právnych autorít.

13.3.1. K uvedenému odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že aj keď citované rozhodnutie a aj rozhodnutia NS ČR uvedené v odseku (13.2.1.) boli vydané Najvyšším súdom ČR sú závery v nich uvedené plne akceptovateľné aj na daný prípad a rozhodnutia sú aplikovateľné aj v prejednávanej veci, keďže na ust. § 139 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje rovnaká právna úprava SR a ČR v rozhodnom období.

14. Ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní sa odvolací súd bližšie nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

15. Ak teda súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, rozhodol vo výroku vecne správne a odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 a 2 C.s.p. potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mala žalovaná v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).